

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2018, č. j. 2 A 144/2017 – 23,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 12. 2017, č. j. CPR-30653-2/ČJ-2017-930310-V241, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 20. 10. 2017, č. j. KRPA-352182-22/ČJ-2017-000022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Současně mu byl v souladu s § 118 odst. 1 téhož zákona stanoven počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále mu byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Rozsudkem ze dne 16. 2. 2018, č. j. 2 A 144/2017 – 23, městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na ně na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost a navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že v případě závaznosti právního názoru městského soudu pro správní praxi dojde k nepřiměřenému zásahu do veřejného zájmu a nenahraditelné újme, kterou nebude možno v budoucnu odstranit. Došlo by totiž k nezákonnému postupu, jenž vyústí v nesprávné právní posouzení věci, a zároveň k negativnímu zásahu do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců, který má regulovat a dohlížet na pobyt cizinců přechodně pobývajících na území České republiky. Promítnutím chybného závěru městského soudu do praxe stěžovatele může být potlačen boj proti nelegální migraci za situace, kdy stěžovatel čelí vysokému počtu neoprávněně pobývajících občanů Uzbekistánu, kteří zneužívají ke vstupu a pobytu na území České republiky krátkodobé vízum udělené na zastupitelských úřadech ostatních členských států Evropské unie. Stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku s ohledem na veřejný zájem, jenž spatřuje v potřebě předcházet případné existenci opačných rozhodnutí o žalobě, která s sebou nutně nesou negativní dopad na právní jistotu účastníků řízení, a zároveň představuje nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalobci či jiným osobám.

[5] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[7] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Jak již dříve Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí správního soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak budou nepochybně představitelné na straně žalovaného správního orgánu v podstatně omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, jsou mezi příkladmo uvedenými situacemi relevantními pro udělení odkladného účinku zařazeny případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[9] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v této věci se jedná s ohledem na její povahu a skutkové i právní okolnosti o jeden z výjimečných případů, ve kterých je třeba návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku vyhovět.

pokračování

[10] Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku pro význam, který má rozhodovací praxe správních soudů (včetně napadeného rozsudku) pro jeho obecnou aplikační praxi. Tento význam je podpořen faktem, že typově obdobné jednání cizinců, jímž podle stěžovatele dochází k obcházení úpravy krátkodobých víz, se v praxi vyskytuje nikoli ojediněle, nýbrž ve významném počtu případů. Dále poukazuje na negativní dopad na právní jistotu účastníků řízení v případě, že by odkladný účinek nebyl přiznán a rozsudek městského soudu by byl v kasačním řízení zrušen. Oproti tomu žalobce žádnou konkrétní jemu (či jiné osobě) hrozící újmu nespecifikoval, ani z obsahu spisu tato nevyplývá. Žalobci bylo sice uloženo správní vyhoštění, ale s ohledem na to, že věc je vedena v přednostním režimu vyřizování (§ 56 odst. 3 s. ř. s.), je nepravděpodobné, že by žalobci mohla vzniknout újma výkonem rozhodnutí o vyhoštění v době do rozhodnutí o kasační stížnosti.

[11] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je žádoucí, aby ze strany správních soudů byly stanoveny mantinely aplikační praxe stěžovatele jasně, k čemuž by nepřispělo, pokud by stěžovatel do rozhodnutí o kasační stížnosti aplikoval závěry městského soudu týkající se jeho rozhodovací praxe s rizikem, že mohou být meritorním rozhodnutím o kasační stížnosti zpochybněny. V neposlední řadě existuje i riziko, že při nepřiznání odkladného účinku, by v případě zrušujícího rozhodnutí zdejšího soudu v řízení o kasační stížnosti v konkrétní věci žalobce ve výsledku existovala dvě protichůdná správní rozhodnutí.

[12] Nejvyšší správní soud na tomto místě uvádí, že si je vědom závěrů usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, publ. pod č. 3270/2015 Sb. NSS, že hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nelze však přehlédnout, že v posuzované věci stěžovatel neuvádí tento důvod izolovaně, ale ve spojení se závažnými dopady rozhodnutí městského soudu do své aplikační praxe. V takových případech výjimečně Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti správního orgánu přiznává (srovnej např. usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 3 Ads 306/2016 – 18).

[13] Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobci ani jiným osobám přiznáním odkladného účinku újma nehrozí. Oproti tomu pro praxi stěžovatele i právní jistotu potenciálních účastníků obdobných správních řízení má přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nesporně velký význam. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že újma pro stěžovatele by v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící žalobci či jiným osobám v důsledku jeho přiznání; přiznání odkladného účinku naopak povede k ochraně právní jistoty třetích osob.

[14] Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, respektive je naopak ve veřejném zájmu, aby řešená právní otázka byla postavena najisto. Ostatně i ve skutkově obdobné věci sp. zn. 3 Azs 304/2017 postupoval Nejvyšší správní soud obdobně.

[15] Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci byly splněny obě podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve

spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. dubna 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu